

Arrest

nr. 280 077 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd gesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde Birgid-afkomst en zijn werkzaamheden als handelaar tussen Sennar en Sinja, en er bijgevolg geen geloof kon gehecht worden aan zijn beweerde vervolging door de veiligheidsdiensten tijdens zijn werkzaamheden omwille van zijn Birgid-afkomst. Verzoeker legde hierbij psychologische attesten neer, een medisch voorschrift, een kopie van zijn geboorteakte en dat van zijn echtgenote en kinderen, een nationaliteitsbewijs en een huwelijksakte. Bij arrest van de Raad met nr. 226.142 van 16 september 2019 werd verzoekers beroep tegen de beslissing verworpen.

Inzake verzoekers tweede aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd gesteld dat verzoekers verklaringen louter in het verlengde liggen van wat reeds in verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming als ongeloofwaardig werd beschouwd. Verzoeker legde hierbij kopieën neer van zijn geboorte akte, een attest dat hij tot de Birgid-stam behoort, en een handelaarslicentie. Bij arrest van de Raad met nr. 255.119 van 26 mei 2021 werd verzoekers beroep tegen de beslissing verworpen, meer bepaald omdat geen van de partijen heeft gevraagd om te worden gehoord, waardoor de partijen werden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker houdt vast aan zijn asielrelaas. Ter staving legt verzoeker een psychiatrisch attest neer, een document van zijn stam dat zijn naam zou bevestigen, en een medisch rapport van het ziekenhuis.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd

bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste en tweede verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker de verklaarde problemen niet aantoont.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat er wel sprake is van nieuwe elementen. Zo stelt hij dat de officiële documenten van de Birgid-stam aantonen dat hij er wel degelijk lid van is, zeker nu dit document in combinatie dient te worden bekeken met de geboorteakte, het nationaliteitsbewijs, de huwelijksakte en het attest van de Birgid-stam. Hij stelt dat er geen bijkomende verificaties werden gedaan naar de authenticiteit van het laatst bijgevoegde document.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing in eerste instantie aangehaald dat reeds in de vorige verzoeken om internationale bescherming geen geloof kon worden gehecht aan de vermeende afkomst van de Birgid-stam. Dit wordt tevens bevestigd in het supra vernoemde arrest met nr. 226.142 van 16 september 2019, en in de beschikking vermeld in het arrest met nr. 255.119 van 26 mei 2021. Ook wordt in de bestreden beslissing vermeld dat het nieuwe voorgelegde document een gesolliciteerd karakter heeft, zeker gelet op de reeds eerder gedane vaststellingen in verzoekers vorige verzoeken. Verzoeker beperkt zich louter tot het niet akkoord gaan met de verwerende partij, wat uiteraard niet volstaat.

Met betrekking het medisch rapport en de psychologische opvolging, stelt verzoeker dat deze in dezelfde lijn liggen als de vorige neergelegde attesten die uitmonden op bijzondere procedurele noden, en dat dit nog steeds actueel is. Verder verwijst verzoeker nog naar arresten van de Raad waar dergelijke attesten wel in overweging werden genomen. Hij stelt dat deze attesten objectief bewijs zijn dat niet zomaar kan worden opzij gezet.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vermeld dat het medisch rapport geen uitspraak doet over de precieze omstandigheden waarin de letsels zijn opgelopen, wat hij tevens niet zou kunnen doen. Het attest werd bovendien vijf jaar na de feiten opgesteld en vertoont een gesolliciteerd karakter. Er wordt nog vermeld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier duidelijk blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid en systematisch is, waardoor het onmogelijk is om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Het psychiatrisch attest constitueert geen element dat een nieuw licht zou kunnen werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zelf stelt dat deze documenten in dezelfde lijn liggen als de vorige neergelegde attesten, waardoor hij zelf aangeeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Zo werd reeds in het supra vernoemde arrest met nr. 226.142 van 16 september 2019 besloten dat uit niets blijkt dat verzoekers vermeende geheugenproblemen een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerd stam en zijn werk. Tevens werd vastgesteld dat verzoekers verklaarde psychologische problemen evenmin tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer zouden leiden. Tot slot wordt nog aangehaald dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zo spreken de arresten over de mogelijkheid waar dergelijke attesten in overweging worden genomen, maar blijkt in casu uit de bestreden beslissing en de reeds vernoemde arresten dat er geen rekening mee wordt gehouden of geen ongeloofwaardigheid aan wordt gehecht.

In de mate dat verzoeker vraagt "het voordeel van de twijfel" toe te passen, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en het de taak van de instanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak het verzoek om internationale bescherming te onderzoeken. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. In casu is reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen louter in het verlengde liggen van zijn reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en is er geen sprake van nieuwe elementen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie, zonder op concrete wijze aan te tonen waarom verzoekers fysieke integriteit in ernstig gevaar zou komen in geval van terugkeer. Verder werd reeds in de vorige verzoeken om internationale bescherming onder meer gesteld dat de loutere verwijzing naar de situatie en de ontwikkelingen in Soedan geen aanleiding kunnen geven tot het bekomen van internationale bescherming. Verder wordt aangehaald dat blijkt dat er in Soedan weliswaar sprake is van mensenrechtenschendingen en conflicten tussen de Soedanese autoriteiten en rebellen, alsook tussen de verschillende stammen in het land, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat er in Soedan sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Raad stelt vast dat er voor burgers in Soedan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt enkel te volharden in haar verzoekschrift."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert. Zij gaat dan ook in het geheel niet in op de gronden van voormelde beschikking en voert bijgevolg geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES